ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

3 април 2008 година *

По дело T-236/06

Landtag Schleswig-Holstein (Германия), за който се явяват г-жа S. Laskowski и г-н J. Caspar, в качеството на представители,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-жа P. Costa de Oliveira и г-н C. Ladenburger, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: немски.

с предмет искане за отмяна на Решения на Комисията от 10 март 2006 г. и от 23 юни 2006 г., с които се отказва достъп на жалбоподателя до документ SEC (2005) 420 от 22 март 2005 година, съдържащ правен анализ на проект за рамково решение, в процес на обсъждане от Съвета, относно запазването на данните, обработвани и съхранявани във връзка с предоставянето на електронни съобщителни услуги, достъпни за обществеността, или на данни, пренасяни чрез обществени съобщителни мрежи, за целите на предотвратяването, установяването, разкриването и преследването на нарушения и престъпления, включително тероризъм,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав)

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Факти и процедура

1 С електронно писмо от 9 февруари 2006 г. жалбоподателят Landtag Schleswig-Holstein моли Комисията да получи неограничен достъп до вътрешен документ

SEC (2005) 420 на Комисията от 22 март 2005 година, съдържащ правен анализ на проект за рамково решение, в процес на обсъждане от Съвета, относно запазването на данните, обработвани и съхранявани във връзка с предоставянето на електронни съобщителни услуги, достъпни за обществеността, или на данни, пренасяни чрез обществени съобщителни мрежи, за целите на предотвратяването, установяването, разкриването и преследването на нарушения и престъпления, включително тероризъм.

2 С решение от 10 март 2006 г. генералният директор на правната служба на Комисията отхвърля заявлението за неограничен достъп на основание на член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76), като изпраща на жалбоподателя разглеждания документ, от който са заличени определени части.

3 С писмо от 29 март 2006 г. жалбоподателят представя потвърждение на заявлението по силата на член 7, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, с цел Комисията да преразгледа своето решение от 10 март 2006 г., както и ново заявление за неограничен достъп до документ SEC (2005) 420 във връзка с посоченото в член 10 ЕО задължение за лоялно сътрудничество.

4 С писмо от 23 юни 2006 г., изпратено на жалбоподателя по електронната поща на 26 юни 2006 г., генералният секретар на Комисията оставя в сила решението от 10 март 2006 г. и отхвърля новото заявление от 29 март 2006 г.

5 На 1 септември 2006 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд. На същата дата той подава пред Съда жалба със същия предмет и на същите правни основания, която е заведена под номер C-406/06.

6 Република Финландия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия подават молби за встъпване, съответно на 28 ноември 2006 г. и на 14 декември 2006 г. Жалбоподателят представя становището си по молбите за встъпване на 10 януари 2007 г.

7 С Определение от 8 февруари 2007 г. по дело Landtag Schleswig-Holstein/Комисия (C-406/06, непубликувано в Сборника) Съдът препраща дело C-406/06 на Първоинстанционния съд, където то е заведено под номер T-68/07. С Определение от 14 юни 2007 г. по дело Landtag Schleswig-Holstein/Комисия (T-68/07, непубликувано в Сборника) Първоинстанционният съд, който вече е сезиран с жалба по настоящото дело, отхвърля жалбата по дело T-68/07 като явно недопустима поради висящо дело, като уточнява, че другите повдигнати от нея въпроси по допустимостта не са били изследвани (Определение от 14 юни 2007 г. по дело Landtag Schleswig-Holstein/Комисия, посочено по-горе, точка 17).

8 С отделна молба, вписана в секретариата на Първоинстанционния съд на 5 февруари 2007 г., Комисията прави възражение за недопустимост на настоящата жалба съгласно член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. На 20 март 2007 г. жалбоподателят представя становището си по това възражение за недопустимост.

Искания на страните

9 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

10 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да обяви жалбата за допустима,

— да отмени решенията на Комисията от 10 март 2006 г. и от 23 юни 2006 г.,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

От правна страна

11 Съгласно член 114, параграф 1 от Процедурния правилник по молба на някоя от страните Първоинстанционният съд може да се произнесе по възражение за допустимост, което не засяга съществото на спора. В съответствие с параграф 3 от същия член, производството по молбата преминава в устна фаза, освен ако Първоинстанционният съд не реши друго. В дадения случай Първоинстанционният съд счита, че разполага с достатъчно сведения от доказателствата по делото и не е необходимо да изслушва устните обяснения на страните.

12 Комисията изтъква липсата на две процесуални предпоставки — от една страна, липсата на процесуална правоспособност на жалбоподателя, а от друга — липсата на надлежно представителство на жалбоподателя от двамата пълномощници, подписали жалбата. Най-напред трябва да се провери дали жалбоподателят разполага с процесуална правоспособност.

Доводи на страните

13 Според Комисията съгласно германското публично право, единствено относимо в случая, няма никакво съмнение, че Landtag Schleswig-Holstein няма самостоятелна правосубектност. По силата на германското публично право само провинция Schleswig-Holstein била юридическо лице като административно-териториална единица, а жалбоподателят бил само един от нейните органи.

14 Според Комисията положението на парламентите на провинциите, що се отнася до прилагането на член 230 ЕО, не може да е по-благоприятно от това на националните парламенти на държавите-членки. По принцип обаче било прието, че националните парламенти не могат да се позовават на право да участват в съдебни производства, самостоятелно от правото на държавите-членки, поради това че като органи на държавите-членки те са част от юридическото лице, което представлява всяка държава.

15 Застъпваната от жалбоподателя „частична правоспособност“ според Комисията не може да му придаде статут на юридическо лице. Посочените от жалбоподателя разпоредби от националното право несъмнено му предоставяли възможността да бъде страна по правен спор и да има процесуална правоспособност по конституционни спорове в провинция Schleswig-Holstein. Това обаче се отнасяло само до спорове вътре в административно-териториалната единица между нейните различни органи, а не до процесуалната защита на тази единица по отношение на трети лица. В последната хипотеза германското право било оправомощило единствено самата провинция, а не отделен неин орган, да предявява искове и подава жалби. Освен това предоставената на парламента на провинцията организационна автономия по силата на Конституцията на провинцията действала само в провинцията и по отношение на нейните останали органи, но не и извън нея.

16 От това Комисията заключава, че жалбоподателят няма процесуална правоспособност и жалбата трябва да бъде отхвърлена като явно недопустима. Освен това жалбата не можело да се разглежда и като подадена от самата провинция, представлявана от Landtag Schleswig-Holstein, тъй като последният както с определянето му като жалбоподател, така и с целия текст на жалбата, ясно изразява волята да действа от свое име.

17 В отговор на доводите на Комисията жалбоподателят посочва, че в определението си от 8 февруари 2007 г. по дело Landtag Schleswig-Holstein/Комисия, посочено по-горе (точка 9) Съдът изрично е признал правосубектността му със следната формулировка:

„Напротив, съгласно практиката на Съда относно процесуалната легитимация на провинциите и другите административно-териториални единици […] Landtag Schleswig-Holstein трябва да се разглежда като юридическо лице, което може да обжалва пред Първоинстанционния съд решенията, адресирани до него, или решения, които, макар и приети под формата на регламент или решение, адресиран(о) до друго лице, го засягат пряко и лично, по силата на член 230, четвърта алинея ЕО.“

18 От това той заключава, че изтъкнатата от Комисията липса на първата процесуална предпоставка трябва да бъде отхвърлена.

19 Освен това в жалбата си жалбоподателят твърди, че отговаря на критериите на самостоятелното общностно понятие за юридическо лице, разработено от общностните юрисдикции. Съгласно тази съдебна практика достатъчно било жалбоподателят да притежава само характерните признаци на правен субект, за да му се признае процесуална легитимация. От определението на Съда от 14 ноември 1963 г. по дело Lassalle/Парламент (15/63, Recueil, 1964 г. стр. 97 и 100) жалбоподателят стига до извода, че по-конкретно става въпрос за самостоятелност и отговорност, макар и ограничени, поради което общностните юрисдикции вече били признали на административно-териториалните единици на публичното право, каквито са провинциите и германските общини, процесуална легитимация по силата на член 230, четвърта алинея ЕО.

20 Жалбоподателят допълва, че в качеството си на висш орган, избран от населението на провинция Schleswig-Holstein, той е равнопоставен на другите висши държавни органи на посочената провинция, по-специално на нейното правителство. Landtag Schleswig-Holstein имал частична правоспособност, тъй като Конституцията на провинцията му признава организационна автономия, която му позволява да се конституира, да определи сам своята организация и да приеме правилник за дейността си. По отношение на конституционните правни спорове жалбоподателят имал процесуална правоспособност или право да участва като страна по дела пред Bundesverfassungsgericht (Германски федерален конституционен съд) и Landesverfassungsgericht (конституционен съд на провинцията).

21 На последно място жалбоподателят твърди, че по настоящото дело има процесуална правоспособност, както провинция Schleswig-Holstein, защото съгласно член 14, параграф 3, второ изречение от Конституцията на провинция Schleswig-Holstein председателят на парламента на провинцията представлява пряко провинция Schleswig-Holstein при всички правни действия и спорове на нейния

парламент. В този смисъл член 14, параграф 3, второ изречение от Конституцията било lex specialis по отношение на член 30 от Конституцията, по силата на който министър-председателят на провинцията представлява провинцията.

Съображения на Първоинстанционния съд

22 Най-напред следва да се посочи като безспорно между страните по настоящия правен спор, че в случай на подадена жалба от териториални субдържавни образувания Първоинстанционният съд преценява наличието на правосубектност на жалбоподателя съгласно националното публично право (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 30 април 1998 г. по дело Vlaams Gewest/Комисия, T-214/95, Recueil, стр. II-717, точка 28, Определение на Първоинстанционния съд от 16 юни 1998 г. по дело Comunidad Autónoma de Cantabria/Съвет, T-238/97, Recueil, стр. II-2271, точка 43 и Решение на Първоинстанционния съд от 15 декември 1999 г. по дело Freistaat Sachsen и др./Комисия, T-132/96 и T-143/96, Recueil, стр. II-3663, точка 81). Следователно наличието на правосубектност на жалбоподателя трябва да се изследва от гледна точка на германското национално право. Всъщност общностното право не може да нарушава конституционната автономия на държавите-членки, като дава оценка за наличието на правосубектност на национални публичноправни органи, което може да доведе до предоставяне на последните, на общностно равнище, на права, с които те не разполагат на национално равнище. От посоченото следва, че жалбоподателят не би могъл да изтъква като довод определението по дело Lassalle/Парламент, посочено по-горе, тъй като по делото, по което е постановено това определение, въпросният правен субект, а именно Комитетът на служителите към Европейския парламент, се регулира само от общностното право.

23 В този контекст следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, съгласно който Съдът изрично признал неговата правосубектност в определението от 8 февруари 2007 г. по дело Landtag Schleswig-Holstein/Комисия, посочено по-горе. Всъщност споменаването в точка 9 от това определение на понятието „юридическо лице“, използвано в член 230, четвърта алинея ЕО, е направено само като противопоставяне на понятията „държава-членка“ и „общностна

институция“, уредени с член 230, втора алинея ЕО и използвани в точка 8 от същото определение, тъй като в жалбата си до Съда жалбоподателят желае да се ползва от статута на държава-членка, за да подаде жалбата си. От това следва, че с посочената по-горе част Съдът не е възнамерявал да признае правоспособността на жалбоподателя, а целта е била единствено да се констатира, че същият не притежава качеството нито на държава-членка, нито на общностна институция и в никакъв случай не може да сезира Съда с пряка жалба, като по тази причина трябва да подаде такава жалба пред Първоинстанционния съд. Следователно само последният е компетентен да проверява допустимостта на подобна жалба.

24 Освен това, както правилно отбелязва Комисията, не изглежда възможно настоящата жалба да се тълкува като подадена за сметка на провинция Schleswig-Holstein, поради което разпоредбите, обичаите или съдебната практика, прилагани спрямо провинция Schleswig-Holstein или спрямо провинциите като цяло, не биха могли да бъдат в подкрепа на позицията на жалбоподателя. Това е така, по-конкретно що се отнася до изведения от член 14, параграф 3 довод от Конституцията на провинция Schleswig-Holstein, доколкото тази разпоредба разглежда провинцията като страна по правни спорове.

25 Що се отнася до довода, съгласно който жалбоподателят като висш орган, избран от населението, е равнопоставен на останалите висши държавни органи, по-специално на правителството на провинцията, при липсата на данни, които да посочват, че последните имат процесуална легитимация по дела пред общностния съд, този довод е неотносим по отношение на процесуалната легитимация на жалбоподателя.

26 Аналогично, ако се предположи, че жалбоподателят има частична правоспособност от гледна точка на някои разпоредби от Конституцията на провинция Schleswig-Holstein, с които му се признава организационна автономност, позволяваща му да се конституира, да определи сам своята организация и да приеме правилник за дейността си, е важно да се подчертае, че член 93, параграф 2а

от Германската конституция и член 44, параграфи 1 и 2 от Конституцията на провинция Schleswig-Holstein, за които жалбоподателят твърди, че му предоставят процесуална правоспособност и правото да участва като страна по дела пред Bundesverfassungsgericht и пред Landesverfassungsgericht, се отнасят само до конституционни спорове на национално равнище, при които правата и интересите на жалбоподателя като парламент не са по необходимост еднакви с тези на провинция Schleswig-Holstein, което именно не е налице в конкретния случай.

27 На последно място, що се отнася до изведения от член 14, параграф 3 от Конституцията на провинция Schleswig-Holstein довод, от текста на разпоредбата ясно следва, че не може да се приеме тезата на жалбоподателя, съгласно която той може да упражнява от свое име процесуална правоспособност. Всъщност посочената разпоредба, доколкото е относима в конкретния случай, има следното съдържание:

„Председателят [на парламента на провинцията] ръководи дейността на парламента на провинцията. При тази дейност той […] представлява провинцията при всички правни действия и по правните спорове на парламента на провинцията […]“

28 От тази разпоредба следва, че по правните спорове, свързани с Landtag Schleswig-Holstein, страна по делото е не последният, а провинцията, която в този случай по изключение се представлява от председателя на Landtag Schleswig-Holstein, тъй като представителството обикновено се осъществява от министър-председателя на провинцията, видно от член 30, параграф 1 от Конституцията на провинция Schleswig-Holstein.

29 Посоченият извод се потвърждава от германската доктрина в тази област. Всъщност в цитирания от жалбоподателя коментар на Конституцията на провинция Schleswig-Holstein се посочва изрично, от една страна, че Landtag Schleswig-Holstein като орган на провинцията няма правоспособност, а от

друга — че член 14, параграф 3 от Конституцията на провинция Schleswig-Holstein трябва да се разбира в смисъл, че председателят на Landtag Schleswig-Holstein, в рамките на неговото правомощие на процесуално представителство, представлява не Landtag, а непосредствено провинцията.

30 Следователно трябва да се заключи, че жалбоподателят не разполага с правоспособност съгласно германското право. Ето защо той няма процесуална легитимация по дела пред общностния съд.

31 Поради това жалбата трябва да се отхвърли като недопустима, без да е необходимо да се изследва другата изтъкната от Комисията липса на процесуална предпоставка.

32 При тези обстоятелства липсва основание да се прави произнасяне по същество по молбите за встъпване на Република Финландия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия.

По съдебните разноски

33 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

34 Съгласно член 87, параграф 6 от Процедурния правилник, когато липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, Първоинстанционният съд определя съдебните разноски по свое усмотрение. В конкретния случай следва да се вземе решение, че страните и лицата, поискали встъпване, трябва да понесат направените от тях съдебни разноски във връзка с молбите за встъпване на Република Финландия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) Липсва основание за произнасяне по същество по молбите за встъпване.

3) Landtag Schleswig-Holstein понася направените от него съдебни разноски, както и тези на Комисията, с изключение на съдебните разноски, направени във връзка с молбите за встъпване.

4) Landtag Schleswig-Holstein, Комисията, Република Финландия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия понасят направените от тях съдебни разноски във връзка с молбите за встъпване.

Съставено в Люксембург на 3 април 2008 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

I. Pelikánová